

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Бяла, 11.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЯЛА в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лилия М. Ненова

при участието на секретаря Валентина Т. Великова
като разгледа докладваното от Лилия М. Ненова Гражданско дело №
20214510100821 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на Д. К. Т. срещу „Банка ДСК“ АД и частен съдебен изпълнител И.И. Х. с рег.№ 832 на КЧСИ, с която са предявени обективно и субективно кумулативно съединени осъдителни иски за солидарно заплащане на сумата от 276,99 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия на ответниците, ведно със законната лихва от 17.01.2019 г. до окончателното изплащане на вземането, както и на сумата от 200 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди за причинени стрес, несигурност, неудобства и тревоги от незаконосъобразните действия и бездействие на ответниците. Претендират се и разноски по делото.

Ищцата твърди, че е титуляр на банкова сметка при „Банка ДСК“ АД като правопреемник на „Експресбанк“ АД. Твърди, че след шестмесечно отсъствие от България, на 10.03.2019 г. разбрала за наложен на банковата ѝ сметка заповед, в изпълнение на който на 17.01.2019 г. банката се била разпоредила със средства от сметката ѝ, внасяйки по сметка на ЧСИ И.Х. сума в размер на 276,99 лв. Счита, че в нарушение на закона банката не уведомила съдебния изпълнител за характера на вземането и превела посочената сума, представляваща несеквестируем доход с произход обезщетение за безработица. Счита също, че в нарушение на закона съдебният изпълнител наложил заповед на банкова сметка, по която постъпват суми от несеквестируеми вземания, не извършил проверка на секвестируемостта на вземанията, не поискал от съда разкриване на банкова тайна и не предприел незабавна отмяна на заповедта. Твърди, че с тези действия ответниците увредили интересите ѝ, възпрепятствайки възможността да ползва обезщетението за покриване на месечните си нужди от храна, наем и

лекарства, като освен това ѝ причинили стрес, несигурност, неудобства и тревоги.

По реда на чл.131 от ГПК по делото са постъпили отговори на исковата молба от ответниците.

Ответникът „Банка ДСК“ АД, чрез юрисконсулт А.М., заема становище за недопустимост на исковите, като счита, че не е надлежен ответник по тях, поради това, че като трето задължено лице е изпълнил наложен заповор и претенцията на ищцата следвало да бъде насочена към съдебния изпълнител и към лицето, получило сумата. Счита исковите и за неоснователни. Признава, че на 15.10.2018 г. и на 15.11.2018 г. по банковата сметка на ищцата са постъпили суми с основание „обезщетение за безработица“ съответно в размер на 85,50 лв. и на 162,06 лв., както и че на 17.01.2019 г. банката е превел по сметка на ЧСИ И.Х. сума в размер на 276,99 лв. от банковата сметка на ищцата. Изтъква обаче, че е получила съобщение от съдебния изпълнител за наложен по изпълнително дело заповор върху всички вземания по банковата сметка на ищцата в качеството ѝ на длъжник, че постъпилите като обезщетение суми по банковата сметка на ищцата са в по-малък размер от претендираните, както и че преведената сума не е несеквестрируема, тъй като е имала характера на спестявания предвид престояването повече от един месец от датата на постъпването на сумите по банковата сметка. По отношение на исканото обезщетение за неимуществени вреди заема становище за липса на фактическо и правно основание за насочване на подобна претенция към банката. Поради неоснователност на исковите счита за неоснователна и акцесорната претенция за законна лихва. Моли за прекратяване на производството поради недопустимост на исковите, евентуално – за тяхното отхвърляне като неоснователни. Претендира присъждане на разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът ЧСИ И.Х. заема становище за допустимост, но неоснователност на исковата претенция. Сочи, че при него е образувано изпълнително дело срещу ищцата, по което са правени частични плащания и са налагани заповори. Признава, че на 17.01.2019 г. въз основа на наложен заповор в „Експресбанк“ АД върху банковата сметка на ищцата е получил сумата 276,99 лв., впоследствие разпределена по изпълнителното производство, но възражава, че сумата не е била несеквестрируема, тъй като е имала характера на спестявания. Счита, че извършените от него, както и от банката, действия напълно съответстват на законовите изисквания. Заема становище за липса на претърпени от ищцата вреди, като изтъква, че с постъпилата по заповора сума е погасено част от задължението на ищцата и размерът на дълга ѝ по изпълнителното производство е намалял.

В съдебно заседание ищцата се представлява от адвокат В.Д. от АК-Русе, назначен за особен представител на същата по реда на Закона за правната помощ, който поддържа исковата молба и моли за уважаване на предявените искове. В допълнение сочи, че ищцата не е могла на практика да изтегли парите от банковата сметка. Позицията се на нормата на чл.10, ал.1, т.3 от Правилника за прилагане на Закона за социалните помощи и сочи, че социалните служби не приемат за наличен доход или спестявания суми до 500 лв. Изтъква, че тези средства са били жизненоважни за ищцата, същата не е могла да посрещне преките си нужди от храна и лекарства и изпаднала в „психологическа драма“ и „шок“. Подновява искането за присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от съдебния

изпълнител адвокатско възнаграждение.

Ответникът „Банка ДСК“ АД не се представлява в съдебно заседание. С подадена преди датата на съдебното заседание молба страната, чрез юрисконсулт А.М., поддържа подадения отговор по чл.131 от ГПК и моли за отхвърляне на исковата претенция като неоснователна и недоказана. Сочи доводи и съображения, идентични с тези по подадения отговор на исковата молба, като подчертава, че с престояването на повече от един месец постъпилите по банковата сметка на ищцата суми за обезщетение за безработица се считат за спестявания и могат да бъдат секвестирани. Подновява искането за присъждане на разноски за производството.

Ответникът ЧСИ И.Х. в съдебно заседание се представлява от адвокат С.Ц. от АК-Русе, който поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковете срещу доверителя му. Акцентира, че върху процесната сума не се простира институтът на несеквестрируемостта, както и че със същата е разпределена по задълженията към кредитора на ищцата по образуването при съдебния изпълнител изпълнително дело. Прави искане за присъждане на разноски и представя списък по чл.80 от ГПК.

Съдът, като прецени доказателствата по делото заедно и поотделно и съобрази твърденията и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно и субективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл.49 вр.чл.45 вр.чл.53 вр.чл.86, ал.1 от ЗЗД – за солидарно заплащане на обезщетения за имуществени и за неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразни действия и бездействие на две лица, за едното /банката-ответник/ при изпълнение на възложена работа, ведно със законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди от датата на увреждането до окончателното изплащане на задължението.

Предявените иски са допустими, тъй като са подадени от надлежна страна, имаща правен интерес от водене на настоящото производство, срещу ответници, които са пасивно легитимирани да отговорят по претенцията. Наведеният от ответника „Банка ДСК“ АД отвод за недопустимост на исковете съдът счита за неоснователен - доколкото в исковата молба се твърди вредите да са причинени и от действия на служители на банката, последната се явява пасивно процесуална легитимирана по предявените иски. Пасивната процесуална легитимация се извежда от твърденията на страните за разлика от материалната легитимация, която е въпрос по съществуването на правния спор. По тези съображения искането на „Банка ДСК“ АД за прекратяване на производството по делото се явява неоснователно.

За да възникне предявеното притезателно право за солидарно заплащане на заместващо обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди на извъндоговорно (деликтно) основание, при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца следва да бъде установено осъществяването на следните материалноправни предпоставки: деяние – волеви акт, изразен чрез посочените от ищцата действия и бездействие на съдебния изпълнител и на лице, на което банката-ответник е възложила изпълнението на работа; противоправност на деянието – несъответствие

между предписаното от уредените нормативни или общоприети правила и фактически осъщественото; причиняване на вреди на пострадалия /ищцата/, техния вид и размер; увреждането да е причинено от двамата ответници; причиняването на вредите да е станало при изпълнение на възложена от банката-ответник работа; причинно-следствена връзка между противоправното деяние и настъпилния вредоносен резултат, както и вина у прекия причинител на вредите /вината на съдебния изпълнител и вината на служител на банката/, чието наличие съгласно чл.45, ал.2 от ЗЗД се презюмира. В тежест на ищцата е да докаже още твърдения произход на сочената като разпоредена от банковата ѝ сметка сума, а именно: обезщетение за безработица.

Страните не спорят, а и от представените по делото извлечения от банкови сметки се установява, че към 2018 г. ищцата е титуляр на разплащателна сметка в „Експресбанк“ АД. Не се спори също, че ответникът „Банка ДСК“ АД е правопреемник на „Експресбанк“ АД, в каквато насока са и вписаните в Търговския регистър данни от 2020 г. Не е налице спор между страните и че по банковата сметка на ищцата са постъпвали суми с основание „обезщетение за безработица“, като видно от представените от ищцата и от банката-ответник извлечения, сума с такова основание е постъпила на 15.10.2018 г. в размер на 85,50 лв. и на 15.11.2018 г. в размер на 162 лв. От извлеченията се установява също, че салдото по сметката на ищцата преди постъпване на посочените суми е било в размер на 32,63 лв. От представените от ищцата по делото регистрационни карти се установява, че същата е регистрирана в Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ – Русе. Представена е и бордна карта на авиокомпания „RYANAIR“ на името на ищцата за полет от 10.03.2019 г. по дестинацията Дъблин – София. За безспорно и ненуждаещо се от доказване съдът е обявил обстоятелството, че ищцата е длъжник по изп.дело № 20128320402104, образувано при ответника ЧСИ И.Х., че съдебният изпълнител е наложил заповед за наемане на банковата сметка на ищцата в „Експресбанк“ АД, при който на 17.01.2019 г. от сметка на ищцата е изтеглена сумата от 276,99 лв. Видно от представеното заверено копие на изпълнително дело № 20128320402104, сумата е преведена по сметка на съдебния изпълнител, като със същата са погасени задължения на ищцата /длъжник в изпълнителното производство/ - вземания на вискателя по изпълнителното дело и разходите по изпълнителното производство, съгласно чл.79 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл.441, ал.1 от ГПК частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл.45 от ЗЗД за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. В този смисъл е и разпоредбата на чл.74, ал.1 от ЗЧСИ, която предвижда отговорност на частния съдебен изпълнител за вредите.

Ангажирането на отговорността на съдебния изпълнител в настоящия случай ищцата обвързва с няколко действие и/или бездействие, които според нея са противоправни и се твърди да са причинили вреда. Първото от тях е налагането на заповед за наемане на банковата ѝ сметка. В законоворегламентираните правомощия на съдебния изпълнител обаче е в рамките на образувано изпълнително производство налагането на заповед върху банковите сметки на длъжника /чл.507а от ГПК/, поради което този довод на ищцата се явява неоснователен. Без значение за налагането на заповед е произходът на средствата, постъпващи по банковата сметка, в какъвто смисъл е наведеното

от ищцата възражение. Произходът на средствата е от значение за определяне секвестрируемостта/несеквестрируемостта, респективно възможността за насочване принудителното изпълнение по отношение на тези суми.

Следващото сочено от ищцата действие и/или бездействие на съдебния изпълнител е неизвършване на проверка за секвестрируемостта на вземанията по банковата сметка. За съдебния изпълнител обаче не съществува задължение служебно да проверява парите по сметките на длъжниците какъв произход имат, защото такова задължение ГПК не им възлага. Банката е тази, която установява произхода на сумите на средствата, които постъпват по запорираната сметка, изхождайки от основанието на превода, от което може да се направи извод за естеството на вземането. Ако съдебният изпълнител не е получил необходимата информация от банката, той няма как да знае произхода на средствата по запорираното вземане и не може да зачете несеквестрируемостта, като в настоящия случай липсват доказателства, установяващи банката да е уведомила съдебния изпълнител за произхода на средствата.

Лишен от основание е и доводът за непредприемане на действия на съдебния изпълнител по разкриване на банкова тайна – сведенията, представляващи банкови тайна, могат да бъде разкривани само от съда и то по искане на властнически органи, измежду които не са съдебните изпълнители /арг.чл.62 от Закона за кредитните институции/.

А досежно оплакването за липса на предприети действия по отмяна на наложения заповест следва да бъде отчетено обстоятелството, че заповестта не простира действието върху несеквестрируемите суми, като има обезпечаваща функция и гарантира възможността при постъпване на суми, върху които може да се насочи принудителното изпълнение, те да бъдат запазени и съответно използвани като средство за погасяване на дълга на длъжника, с оглед на което неговата отмяна би била незаконосъобразна и неоправдана.

При това положение не може да се счете, че е налице виновно противоправно поведение на ответника ЧСИ, изразяващо се в действие/бездействие в нарушение на процесуални норми по провеждане на принудителното изпълнение.

В случая не е налице спор, че банката чрез свой/и служител/и е предприела действия по изпълняване на наложения заповест върху сметката на ищцата, превеждайки от същата сума в размер на 276,99 лв. по сметка на съдебния изпълнител. Както вече беше посочено, от събраните по делото доказателства се установява, че по запорираната банкова сметка на ищцата са постъпвали суми с характер на парични обезщетения за безработица - вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение (чл.114а, ал.1 от КСО). За произхода на сумата от 32,63 лв., налична по банковата сметка на ищцата към 01.10.2018 г., доказателства в настоящото производство не се ангажираха.

В т.13 от *Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС* се приема, че наличните пари в брой са секвестрируеми, но длъжникът - физическо лице може да се позове на несеквестрируемостта на съответната част от тях, която съставлява несеквестируемата част от трудово възнаграждение или друго възнаграждение за труд, както и върху пенсия за текущия месец, получена издръжка за текущия месец или друго социално плащане. Тази част от намерените в

имуществото на длъжника пари в брой е несеквестируема също както необходимата храна на длъжника и неговото семейство, но само за един месец (чл.444, т.2 от ГПК) и необходимите горива за отопление, готвене и осветление, но само за един месец (чл.444, т.3 от ГПК). Секвестируема е наличността по сметката преди постъпването на последното по ред „плащане“, тъй като това са спестявания на длъжника, а несеквестируемата част от последното плащане се определя съгласно изложението по т.3 от тълкувателното решение.

Със законопроекта за изменение и допълнение на ГПК, обнародван в ДВ, бр.86 от 2017 г., се приема нов чл.446а, със който законодателят възприема тълкуването на ВКС по отношение на несеквестируемостта на доходите, получени по сметка в банка. В тази разпоредба изрично се урежда, че несеквестируемостта на доходите по чл.446 от ГПК, както и на помощи и обезщетения съгласно друг нормативен акт, се запазва и ако са постъпили по банкова сметка, но не по-рано от един месец преди налагане на запора.

Телеологичното и систематичното тълкуване на законовите разпоредби, във връзка с разясненията в *Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС*, води до единствения извод, че забраната за допускане на принудително изпълнение върху определени вземания и забраната за насочване на изпълнението върху несеквестируеми имущества, се отнася само по отношение на такива вземания, които са постъпили по банковата сметка на длъжника не по-рано от един месец преди налагане на запора. Всички останали суми по сметката, макар и поначало същите да са възникнали от несеквестируеми вземания или върху тях да не се допуска принудително изпълнение, придобиват характера на спестявания и върху тях принудително изпълнение може да се насочва и то в пълен размер.

Предвидената в закона защита се предоставя на лицето, само когато то се нуждае от нея. Когато лицето задържа поначало несеквестируеми или изключени от принудително изпълнение парични суми в банковата си сметка и не ги изразходва в рамките на един месец се приема, че то няма нужда от тях, за да оцелява и преживява нормално през съответния период, като това има за последица отпадане на законовата защита. Тези суми придобиват характер на спестявания, които лицето може да си позволи да не изразходва за ежедневните си нужди, като по този начин те стават годен обект, върху който да се насочи принудително изпълнение. Така се гарантира правото на кредитора да се удовлетвори от цялото имущество на длъжника, като последният е длъжен да търпи принудителното изпълнение, като границата е единствено предвидените в закона гаранции за нормално съществуване.

Предвид изложеното и съобразявайки датата на извършеното от страна на банката разпореждане със средства от банковата сметка на ищцата в изпълнение на наложения запор, наредените суми към този момент са имали характера на спестявания и в този смисъл изпълнението на запора от третото задължено лице /банката/ не съставлява противоправно поведение.

Тук е мястото да бъде посочено, че представената по делото бордна карта не доказва отсъствието на ищцата от РБългария в периода на постъпване на сумите за обезщетения за безработица по банковата ѝ сметка и един месец след това. Бордната карта е само косвено доказателство, но без наличието на други косвени или преки доказателства в тази насока, твърдението че в този период ищцата е била извън пределите на страната, не може да бъде прието за доказано. Още повече, че едва в хода по устните

състезания процесуалният представител на ищцата за пръв път релевира твърдения, че ищцата не е могла на практика да изтегли парите от банковата сметка, поради което навеждането на това твърдение се явява несвоевременно (преклюдирано).

На следващо място, както вече беше посочено един от елементите от фактическия състав на неправомерното увреждане е настъпила вреда, като делинкветът дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Пряка вреда означава директно въздействие върху правната сфера на увредения, т.е. увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на делинквента. В случая обаче с разпоредените от банковата сметка на ищцата суми са покрити част от задълженията на същата като длъжник по изпълнителното производство - погасени са вземания на взискателя по изпълнителното дело и разходи по изпълнителното производство, съгласно чл.79 от ГПК. При това положение, в случая не е налице настъпила вреда за ищцата - имуществото на същата е останало непокътнато, тъй като със стойността на отнетия в изпълнение на запора доход, получен по сметка в банка, е намален пасивът на имуществото ѝ.

По отношение на неимуществените вреди пък следва да бъде посочено, че такива са налице тогава, когато са накърнени животът, здравето, името на дадено лице, когато има накърнение на привързаността към определени лица, т.е. на висши човешки блага. Неимуществени вреди съставляват и претърпените физически болки и страдания, душевни болки и страдания. В случая ищцата твърди, че действията на ответниците са ѝ причинили стрес, несигурност, неудобства и тревоги. Настъпването на вреда обаче не се презюмира, като в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на настъпилата вреда. Въпреки разпределената ѝ доказателствена тежест и дадените по реда на чл.146, ал.2 от ГПК указания за липса на сочени от ищцата доказателства в тази насока, страната не е направила доказателствени искания и не е ангажирала доказателства за тези си твърдения.

Ето защо и в обобщение на изложеното настоящият съдебен състав приема, че в случая не са налице кумулативно изискуемите елементи от фактическия състав на деликтната отговорност по чл.45 от ЗЗД, което води до неоснователност на исковата претенция за заплащане на неимуществени вреди и имуществени вреди, като разглеждането и обсъждането на необхванатите до тук доводи и съображения на страните се явява безпредметно, тъй като същите не биха довели до друг различен краен резултат.

Липсата на основание за ангажиране на деликтната отговорност на ответниците относно претендираното обезщетение за имуществени вреди предполага неоснователността и на акцесорната претенция по чл.86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на обезщетение в размер на законната лихва върху същото.

За пълнота на изложението обаче, съдът намира, че следва да отбележи също, че при наличието на договорни отношения, извършените от банката чрез нейни служители действия по разпореждане на средства от разплащателната сметка се обхващат от договорната отговорност на банката /задължения да престои единствено на кредитора или на овластено от него лице/, като договорът дерогира извъндоговорната (деликтната) отговорност. Независимо от безспорния факт по делото за наличието на договорно

отношение между банката и ищцата по повод на откритата на името на последната разплащателна сметка, във връзка с изрично дадените на ищцата указания при оставяне на исковата молба без движение за изясняване основанието, на което се претендира обезщетението от банката-ответник /договорно или извъндоговорно, като в случай че се касае за договорно основание съдът е дал указания същото да бъде конкретизирано/, ищцата чрез процесуалния си представител с подадената молба-уточнение изрично заявява, че не претендира ангажиране на договорната отговорност на банката и не навежда твърдения в такава насока, като подчертава, че претендира ангажиране на деликтната отговорност на банката, която като трето задължено лице не е уведомила съдебния изпълнител относно характера на вземането.

В обобщение на изложеното, като неоснователна и недоказана исковата претенция следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, по правилата на чл.78 от ГПК право на разноски имат ответниците. Банката-ответник е представлявана по делото от юрисконсулт и на основание чл.78, ал.3 и ал.8 от ГПК във вр. с чл.37 от Закона за правната помощ във вр. с чл.25, ал.1 и чл.26а от Наредба за заплащането на ищцата следва да бъде осъдена да заплати на този ответник сумата от 300 лв. – възнаграждение за един юрисконсулт, при база за определяне на възнаграждението – по 150 лв. за всеки един от обективно съединените искове при отчитане на фактическата и правна сложност на делото.

Видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 06.01.2022 г. ответникът ЧСИ И.Х. е сторил разноски в размер на 300 лв. - заплатено в брой адвокатско възнаграждение, която сума на основание чл.78, ал.3 от ГПК също следва да бъде възложена в тежест на ищцата. Наведеното от процесуалния представител на ищцата възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение съдът намира за неоснователно – уговореният и заплатен размер е в минимално предвидения такъв в чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр.Р., обл.Р., ул.“С. У.“ № ***, срещу „БАНКА ДСК“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.С., район „О.“, ул.“М.“ № ***, и частен съдебен изпълнител И.И. Х., рег.№ 832 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд – Русе, осъдителен иск за солидарно заплащане на сумата от 276,99 лв. (двеста седемдесет и шест лева и деветдесет и девет стотинки), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия на ответниците, ведно със законната лихва от 17.01.2019 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр.Р., обл.Р., ул.“С.У.“ № ***, срещу „БАНКА ДСК“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.С., район „О.“, ул.“М.“ № ***, и частен съдебен изпълнител И.И. Х., рег.№ 832 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд –

Русе, осъдителен иск за солидарно заплащане на сумата от 200 лв. (двеста лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за причинени стрес, несигурност, неудобства и тревоги в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия на ответниците.

ОСЪЖДА Д. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр.Р., обл.Р., ул.“С.У.“ № ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „БАНКА ДСК“ АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр.С., район „О.“, ул.“М.“ № ***, сумата в размер на **300 лв. /триста лева/**, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА Д. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр.Р., обл.Р., ул.“С.У.“ № ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на частен съдебен изпълнител И.И. Х., рег.№ 832 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд – Русе, сумата в размер на **300 лв. /триста лева/**, представляваща разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Русе в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бяла: ____/п/____